

אכ"ן, מרים מצאה ברת

הדרך בחזרה לשורשים, היא לא דרך קלה לאף אחד, ומי שעושה זאת מאמין במעשיו. תבו לי לספר על מרים קרבר, - בחזרה צעירה בת 26, שבולדה באפריקה, לאבא יהודי ולאמא לא יהודיה.

מאז שנודע למרים שיש לה שורשים יהודיים לא חדלה לחפש את שורשיה. לא קל היה למרים להיות חצויה ולהקרע בין שני אנשים, אותם היא אוהבת באותה מידה.

התעלומה היהודית והשוואה, מדוע ואיך זה קרה, ועוד שאלות רבות בקשר ליהדות ובקשר ליהודים, הטרידו אותה ללא הרף. אולם מעבה ופתרונות לא נמצאו. מפני אביה מרים לא יכלה להציל דבר, היהדות הייתה בשבילו דלת חתומה ונעולה. הוא לא היה מוכן לדבר על השוואה ולא על מה שקרה למשפחתו. כך שמרים נותרה באפלה.

מרים החלה לקרוא ולקרוא, היא קראה מכל הבא ליד על השוואה, על מה שקדם לה ומה שאחריה. הדבר הותיר בה כאב עמוק, הנובע לדעתה מהיהודיות שבה. היא הרגישה תחושת קשר עמוק ורגשי לעם - אליו רצתה להשתלב. מרים בקרה בישראל כמה פעמים, והוודה רבות בבעיה. אכן זהו בעיה, מפני שלפי חוק השבות מותר למרים לגור בארץ אולם לפי ההלכה היא אינה יהודיה. חוק השבות אינו מטפק את מרים, והיא החליטה להתגייס ויהי מה!

מרים הגיעה לפני ששה חודשים לקבוץ לאולפן 62. היא אמרה לי שכאן היא חשה מיד בבית (זהו לא הקבוץ הראשון בו היא הייתה). היא הרגישה שייכת. לא רק שהיא הרגישה בהדרגה, היא גם הכירה כאן בחור יהודי, וביחד עמו קיוותה להתקבל בקבוץ מעין צבי, ולהקים משפחה. אולם - החעורה בעיה קטנה: חברי מעין צבי טענו שבגלל בעיה שיכון אין באפשרותם לקבל את הזוג כמועמדים -

האם אין זה מספיק שמרים מצאה סוף סוף מקום - אותו היא יכולה לכנות "בית" ושברצונה להנשא כדת משה וישראל? הלא היא רוצה להיות בארץ הרי לעומת זאת אנו בקלעים למצבים שמישהו מילדינו מתחבטים עם לא יהודים ויורדיסן (ורק מי שעובר זאת - יודע כמה שזה כואב).!!! ובכן בחזרה למרים, היא והחבר שלה רוצים להשתלב בבקשה מכם חברי מעין צבי - חשבו לרגע על הזוג הצעיר הזה, וחכו להם הזדמנות להפוך את ביתנו לביתם. האם באמת בעיות שיכון מובעות מכם לקבלם? מרים אומרת שגם צריף יספיק עבורם! כל כך היא רוצה להשאר. אולי ישבן סיבות אחרות, שבגללן מעין איננה מעונינת לקבלם והן אינן ידועות לי?

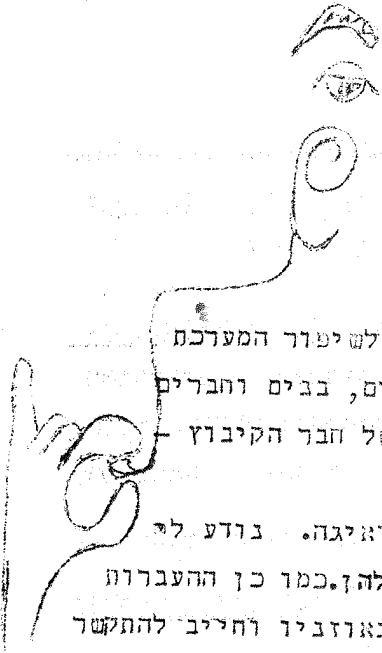
אולם סיפוריה של מרים נגע לליבי, לכן רציתי לפרסמו. להיות חצוי - זה לא עבין קל ואולי בידינו לעזור לה ע"י פתיחת הדלת שלנו. מי שמחפש אחרי חברים ללא חסרונות, לא ימצא חברים כלל. לפי דעתי - עלינו לקבלם כדי לתת להם הזדמנות להוכיח את עצמם!

אילנה גרינברג

זה אנפת לי

אני אחראית בהעברת שיחות שלפון

טלפון - מכשיר קשור ?

מערכת הטלפונים שהותקנה במשקבו - הביאה לבז תקורות רבות בנוגע לשיפור המערכת החקשורתית - בין הוזכר הגר בקיבוץ אל העולם החיצוני; קרי הנריס, בבית וחברים שאינם גרים כאן ושבעבר - הקשר אתם היה תלוי ברצונו וביכולתו של חבר הקיבוץ - להתקשר אליהם - יותר מאשר להיפך.

אני כאם לשתי בנות הזיות מחוץ לקיבוץ, בתקלת בחופשה מדהימה ומדאיגה. נודע לי מפייהן כי פעמים רבות במשך היום הערב אין איש עונה לצילצול שלהן. כמו כן ההעברות עצמן אינן מתבצעות כהלכה - והמתקשר נותר עם צליל דק של כלום באוזניו וחיוב להתקשר שוב.

הדבר חמור עוד יותר כאשר מדובר בשיחות המגיעות מחוץ לארץ, אשר נוסף על המאמץ הנדרש, עולות גם הרבה מאוד כסף. בתל ששחתה כאן לאחרונה קיבלה לפחות 6 שיחות כאלה ושום הודעה - שבתבקשו למסור לה לא נוקבלה אצלה. נוסף על כך בתקל המטלפן לעמים ביחס גם בטגבוץ: "אינך יכול לדבר עברית?!"... וכך' חופפה זו של אדישות, יחס גם וחוסר אחריות בהעברת הודעות לחברים - מרגיזה אותי מאוד.

מערכת הטלפון הבוכוית מחייבת את כל אחד מאיתנו להבין ולדעת שהוא הוא בעצם הקשר של החברים לעולם מחוץ, בזמן שהוא בחורבות. כל אחד מאיתנו הרי תלוי באותו חבר אלמוני שתורו הגיע להיות הטלפוניסט של הקיבוץ למספר שעות. כל אחד מאיתנו חייב להיות מודע לאחריות של תורבות זו ושהיא צריכה לכלול שרות אדיב ומהימן.

החברה הקיבוצית ידועה בעקרונותיה - לקשר חברי בין אגשיה ולערבות ההדדית - הטלפון הוא המכשיר המודרני של הקשר הזה לפי דעתי, - הוא אחד הדרכים שבהם צריכה ויכולה אותה ערבות הזויות זו לבוא לידי ביטוי.

אני מקווה שהצלחתי לזעביר את חשיבותו והתפקוד התקין של מערכת הטלפונים.

"שלום", "תודה", ו"בבקשה" - המילים הקטנות האלו אומרות הרבה!!!

אסתר גרינברג ובני משפחתה.

* * * * *

* * * * *

* * * *

ז. ה. א. נ. כ. פ. ת. ל. י.

כאולפניסטיח לשעבר, כואב לי מאוד כשאני שומעת שהאולפן שלנו, במעין צבי, מתדרדר ממחזור למחזור, ואני שואלת את עצמי, מה קורה? קשה לי להבין זאת.

היתה לי הזדמנות לדבר עם אולפניסטים, ושמעתי את טענותיהם. אני מוכרחה להגיד שהופתעתי מאוד. אדם שמגיע לאולפן, כבר אינו ילד - למרות גילו הצעיר. ישנם כמובן חריגים, אבל עלינו להבין שיש כאלה בכל קבוצה של אנשים. האולפניסטים באים ממקומות שונים, יש להם דעות שונות, שפות שונות והרגלים שונים, אך לנו יש דרישות כלפיהם, אולי הן מוצדקות לפעמים, אבל יחד עם זאת עלינו להבין, שאנחנו חייבים לתת בהם אמון, לעזור להם בבעיותיהם, לשמוע אותם ובעיקר - זה מחובתנו. להסביר להם מה קורה כאן ולקבל אותם לחוך בתינו.

האם זה כל כך קשה לעשות?

הגשתי להחלטה לכתוב את הכתבה הזאת לאחר שקבלתי מכתב מאולפניסטיח לשעבר, שבמקרה בפגשה עם שליחה טארצות-הברית. השליחה אמרה לה שלקבוץ שלנו יש שם גרוע מאוד בנושא הקשרים בין חברי המשק לאולפניסטים. באמר לה גם שהמורים מצויינים, אלא שהאולפניסטים חושבים שזה לא מספיק.

השליחה הזו אמרה שהיא אישית לא מוכנה להמליץ עלינו כאולפן מוצלח. באמר לה גם, שבסוכנות מתכוונים לסגור את האולפן שלנו בעקבות המצב הזה. החברה שלי לא הופתעה במיוחד, למרות זה, שהיא אישית הרגישה כאן טוב.

רבותי - יש לנו בעיה חמורה ועלינו לטפל בה - בהקדם ובמהירות! לדוגמא: בהתחלת האולפן, שלחו מכתבים למשפחות בקבוץ בנוגע לאמוץ אולפניסטים. גם אני קבלתי מכתב כזה, ועביתי עליו בחיוב. אומנם הצבתי כמה דרישות, אבל עם כל זאת - עד היום לא קבלתי עליו תשובה! האם זה בסדר?

אני רוצה לפתוח את ביתי בפניהם, ואני רוצה לתת להם כל מה שביכולתי, כדי שהם ירגישו כאן טוב.

אנחנו חייבים להראות ולתת לאולפניסטים חום והבנה - למרות היותם שונים מאתנו. עלינו לבסות להיות יותר חברותיים ויותר פתוחים כלפי אנשים אלה, שבאים לגור איתנו. הלי מספר האולפניסטים לשעבר אצלנו הוא גדול... ועלינו לקבל אותם בזרועות פתוחות הרבה יותר.

חבר, אנא - נטה לפתוח את לבך כלפיהם כדי שהאולפן שלנו יוכל להמשיך להתקיים בכבוד ולא ייסגר בו ושת פנים.

אילנה גרינברג

מכתב פתוח

ברצוני לכתוב מספר דברים שמאוד מעיקים ומפריעים. בזמן האחרון הגישה ואי הצדק כלפי ותיקי הקיבוץ נעשית גרועה משנה לשנה וזה כואב לא מעט. זה חבל. הכל מתחיל בגלל כסף (רנטור). כסף שותיקי מעין צבי מסרו ברצון - פה אחד, וכולנו נהנים מזה.

בנתיים עברו שינוי, רתחילו שינויים והקיבוץ הותחיל להשתנות. לקיבוץ הגיעו אנשים מכל שכבות החיים. היום הם אנשים מבוגרים, הוריהם הלכו לעולמם וחלק קבלו ירושות. חברים אזויים באו מהעיר לקיבוץ, יש להם דירות והם מקבלים שכר דירה כל חודש. יש חברים שקנו רכבים ואפשר לספר עוד ועוד, אין לזה סוף. אף אחד מהם לא מוסר כספים לקיבוץ, להפך, נהנים משני הצדדים - למה לא? אפילו חברים שיושבים בועדות ומוולטיים עבורנו, לחלק מהם יש נכסים פרטיים. אז רבותי איפה הצדק?

נכון, קשה לסדר את המצב מפני שאי אפשר לבדוק באופן פרטני כל שמועה, אבל כולנו יודעים - במקום שיש עשן יש אש - זה קיים.

ההבדל בין השכבות גדל וגדל. אפשר ללחוץ על ותיקי הקיבוץ כי יודעים על כטופיהם. חלק גדול של הכסף שלהם נמצא בידי הקיבוץ ורק אחרי המוות זה ישתחרר עבור ילדיהם, כך אנחנו מקווים. אבל החיים חשובים, ועכשיו צריך את הכסף, לא אחרי המוות. לרבים מהותיקים עדיין יש מצפון והנו עומדים בדילמות. הגיל המבוגר מחליש ואפשר ללווץ על אדם חלש.

שמעתי שיש כוונה להוריד את תקציב הגמלאים לסוגרי הרנטות. אם זה נכון, תנובישו! יש חברים אחרים שבפנטיה והם מקבלים כסף ממקורות חוץ, אז גם להם צריך להוריד - אנחנו בסירה אחת, אם כבר - או לכולנו או לאף אחד. הקנאה אוכלת את הבן-אדם. הקיבוץ היה בנוי על שוויון, ולכל חבר לפי צרכיו. היום זה לא קיים, כל אחד דואג לעצמו (אם אין אני לי מי לי) וזה מורגש אצל היותר צעירים.

כסף זה דבר חשוב, כולנו צריכים אותו, מי לא רוצה לעזור לילדיו? הרבה ילדים עזבו את המשק ולהורים יש בעיה, סגרו לנו את הידיים.

הכאב בכל העניין קשה וגדול וזה חבל מאוד. התלות הורגת. הפרוטקציה וההבדל בין חבר לחבר - יש כאלה ששווים יותר ויש כאלה ששווים פחות - זה מורגש יותר ויותר וזה נמאס!

חייבים שינוי ומהור. אנא, אל תזניחו את ותיקי הקיבוץ, תנו אות הכבוד המגיע להם. הם בנו את המשק הזה ולא היה קל. הזמן עובר על כולנו, היום אתם בני 40-50, מחר 70, ולפי ההתנהגות שלכם כלפי הותיקים כך ילזיהם יתנהגו כלפיכם. הגיע הזמן לחשוב ולשנות, לפני שיהיה מאוחר מדי.

גרינברג אסטל אילנה